

[P. N. Petersen (Røje).]

til i ha. Sådan var forholdene ved udbrudet af den sidste verdenskrig. Hvordan de vil tegne sig i fremtiden, er det ikke let at have nogen mening om, da hele verden så at sige er i støbeskeen. Jeg er derfor ikke tilbøjelig til at tro, at det ærede medlem hr. Ernst Christiansen har ret, når han mener, at netop nu er det psykologiske øjeblik inde til at gennemføre en sådan lovgivning for Danmarks vedkommende.

Jeg kunne som sagt have ønsket, at de løbende traktatbestemmelser havde været afviklet forinden, men da der tilsyneladende ikke er mulighed derfor, er der vel ikke andet at gøre end at prøve på at gennemføre lovforslaget alligevel, og derfor kan jeg på mit partis vegne sige, at vi er rede til en velvillig overvejelse i det udvalg, der er blevet bebudet nedsat.

Chr. Nielsen: Jeg skal kun knytte nogle få bemærkninger til dette lovforslag. Da jeg tidligere under behandlingen af et landbrugs-spørgsmål har fremdraget den sag, som det ærede medlem hr. Ernst Christiansen i dag har nævnt angående overdragelsen af et par sjællandske godser til tyskere, og i den forbindelse har efterlyst en lovgivning, der kunne forhindre den slags forhold i fremtiden, kan jeg naturligvis kun hilse med tilfredshed, at den højtærede justitsminister nu har fremsat et lovforslag som det foreliggende. Mit parti kan tilsige dette lovforslag sin støtte, og de eneste bemærkninger, jeg kunne have at gøre til lovforslaget, skulle være til § 4 og § 6, de frister, der der er fastsat for at give meddelelse til justitsministeren om forhold, som der skal træffes særlig afgørelse om. Jeg tror, at disse tidsfrister, henholdsvis 6 måneder ved køb og 1 år ved overtagelse af pant, er for lange, fordi der unægtelig i disse måneder kan opstå forviklinger, som vil vanskeliggøre den afgørelse, justitsministeren bliver stillet overfor at træffe. Jeg håber imidlertid, at det udvalg, der skal beskæftige sig med lovforslaget, vil have opmærksomheden henvendt herpå, så vi eventuelt kan få foretaget de fornødne rettelser i så henseende. Som sagt, mit parti kan tilsige lovforslaget sin fulde støtte, og vi håber, at det ved den endelige udformning, som det får efter udvalgsbehandlingen, må blive gjort så effektivt, at de uheldige forhold, vi gang på gang har været stillet overfor, i fremtiden vil kunne forhindres.

Justitsministeren (Busch-Jensen): Jeg takker de ærede ordførere for den velvillige modtagelse, lovforslaget har fået. Heller

ikke jeg har været blind for, at det har sine store vanskeligheder at komme til en rationel og let praktiserlig løsning af det problem, som her er rejst, og de enkeltheder, som er blevet fremdraget, egner sig, som de ærede medlemmer også har sagt, netop særlig godt til indgående drøftelse i et udvalg. I anledning af de bemærkninger, der er blevet fremført her fra talerstolen, skal jeg dog fremkomme med nogle udtalelser.

Den ærede ordfører for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. Ernst Christiansen, var særlig inde på det ubehag, det har vakt, at tyske arvinger har kunnet erhverve betydelige jordejendomme. Det er også et af de forhold, som særlig må falde i øjnene, og som man ved en lovs gennemførelse må have sin opmærksomhed henvendt på. Men jeg vil gøre opmærksom på, at netop her foreligger der et særligt vanskeligt problem, fordi den internationale gensidighed i høj grad kommer til at spille ind. Det har interesse for danske at kunne erhverve ejendom ved arv i udlandet; det forekommer jo også, og vanskeligheden bliver at finde den nødvendige balance mellem de to hensyn, der her krydser hinanden. Jeg gør også opmærksom på, at i den fremmede lovgivning, som er omtalt i bilagene til udvalgets betænkning, vil man se, at fremmede lande, som i almindelighed stiller krav om tilladelse til udlændinges erhvervelse af landets jord, gør en undtagelse for erhvervelse ved arv; erhvervelse ved arv kræver der ingen tilladelse. Også på anden måde griber problemerne dybt ind i forholdet til andre lande. Det er vel netop det, der har fået sit udtryk i, at spørgsmålet om adgang til at erhverve jord er kommet ind i de forskellige handelstraktater, som i årenes løb er afsluttet.

Det ærede medlem hr. Elmquist gav udtryk for den opfattelse, at udvalget ikke i særlig fremragende grad havde formået at løse den opgave, der var stillet det, og pegede i den henseende navnlig på, at der ikke var givet retningslinier, ikke noget kriterium for, hvilke regler ministeren skal lægge til grund for afgørelsen i de enkelte tilfælde. Det er naturligvis rigtigt. Om det er særlig billigt at gå hårdt i rette med udvalget af den grund er et andet spørgsmål. Det ærede medlem var jo også selv inde på, at når man skal forme de positive anvisninger, er man ude i det ganske uviste. Om det skal lykkes i udvalget at komme det problem nærmere ind på livet, vil jo vise sig. Jeg har mine tvivl, men jeg håber, at de ikke skal blive hindrende for, at vi alligevel kan gennemføre en lov. Det ærede medlem hr. Elmquist nævnte særlig, at den svenske lov gav